Jóna Dávid

2026

Apám már nyolcvan, harminc a lányom,
ismét csökkent a hallótávolságom,
márciusban a tetőnket feltépte a szél, a fal is ázott,
a fiam közben csendben lediplomázott,
megy még a tollas, vannak még vágyak,
szikrák örülnek a Thor-kalapácsnak.

Még teljes az élet, még meleg a paplan,
a képzelet még mindig visszafoghatatlan,
Még szeret a múzsa, még utazunk néha,
még hívogat a város, még visz minket a séta.
Még nem fogyott ki tollam, (mondjuk nem is azzal írok):
telefonba mentett jegyzetpapírok.

Háború van kívül, belül viszont béke,
támaszkodom a „még" életszeretetére.
Előny lesz a hátrány, szexi a stigma,
a hit és az Isten - együtt csavarog ma.
Ajándékká válik minden nap újból,
talán nem lesz húsvét, minden egyes nyúlból…

Pedig áttörés nincsen, de jobb is, hogy nincsen,
mindenségben csendben ott lapul a minden,
Nem vágyom többre, nem vágyom másra,
nem vágyom próbára, megpróbáltatásra,
csak horgászni mennék, talán ez az, amire mégis,
mosolyogna a föld rám, s akkor már az ég is…